

Mia Rahr Jacobsens prædiken 13. søndag efter trinitais

Taler

Mia Rahr Jacobsen
Sognepræst

Dato

11. september 2022

Sted

Sankt Jakobs Kirke

Omstændigheder

Prædikentekst

Matthæusevangeliet kapitel 20, vers 20-28

1

Jesus går for langt i kærligheden

I de sidste dage er to kvinders mangeårige virke som regenter blevet markeret.

5

Det er Dronning Margrethes 50 års regeringsjubilæum, der endelig kunne fejres i går efter corona, men som naturligt nok måtte nedtones noget på grund af Dronning Elizabeths død. Og naturligt nok mindeprogrammer om Dronning Elizabeths over 70 år tronen.

10

Begge dronningers måde at fylde deres rolle ud på er først og fremmest kendetegnet ved en helt utrolig bevidsthed om deres pligt. Ja, Dronning Elisabeth hvis liv og virke får mig endda til at tænke over, hvor langt vi kan eller skal gå af pligt? Selv hendes død får mig til at tænke over det: to dage inden hun døde, tog hun imod en ny premierminister. Det var en 96-årig kvinde, der to dage inden sin død stadig var på arbejde. Hun var imponerende og forbilledlig – og åbenbart helt uden grænser i sin pligtfølelse.

15

Da jeg læste læsningen til i dag, var det nogle af de samme tanker, der meldte sig: hvor langt vi *skal*, eller hvor langt vi *kan*, gå i vores ”tjeneste” for kærligheden? Og hvornår bliver det for meget?

20

Prøv fx at se Jesus. Han går vel for langt? Det synes selv disciplene, han gør.

25

Disciplene, der ellers er hans nærmeste og betroede. Som har forladt alt det derhjemme - deres familier, jobs og sikkerhed – for at følge ham, fordi de kan se,

at han har fat i noget sandt og stærkt og vigtigt, og fordi verden ser anderledes ud, når han taler.

- 30 De kunne vel med al rimelighed forventes at have forstået, hvad det så er det handler om. Men det, vi ser i dagens fortælling, er et gentaget mønster i evangelierne: at mennesker i mødet med Jesus overskrider alle grænser for pæn opførsel – at de af kærlighed, håb eller desperation kaster sig ned og græder og tigger om at blive set. Og at disciplene igen og igen synes, at nu må det være nok.

35

Men igen og igen står det klart, at når disciplene bliver vrede og synes at grænsen er nået, er de selv gået for langt:

- 40 De truer dem, der fører nogle små børn hen til Jesus for at han skal røre ved dem. Lad de små børn komme til mig, siger han. Guds rige er deres.

De overfuser en kvinde, der salver Jesus hoved med kostbar olie.

- 45 Lad hende være, siger han. Hun har gjort, hvad hun kunne.

De bliver rasende på de to brødre, hvis mor vil sikre dem den vigtigste plads hos Jesus.

- 50 Sådan skal det ikke være hos jer, siger han. Den, der vil være leder, skal være tjener for de andre.

- Og det er værd at bemærke, at ordene ikke er rettet mod den mor, der taler sine børns sag, men mod disciplene. For disciplene tåler ikke, at nogen træder ind
55 foran dem. De vil stå først i forholdet til Jesus. Og i det lys er der selvfølgelig noget usolidarisk i, at to ud af de tolv nu forsøger at sikre sig en særlig plads. Så det er ikke fordi vi ikke forstår, at de 10 andre får lyst til at smide dem på porten. Men pointen er, at vi ikke får plads i kærligheden ved at sparke andre ud, men ved at træde til side og give plads. Og den pointe sættes på spidsen af Jesus' ord:

60

Den, der vil være leder, skal være tjener for de andre.

Tjeneres magt

Evangelieteksterne har altid været svære at lytte til. ”Evangelium” betyder ”det glade budskab” – og tak for det. Men det er også altid tekster, der udfordrer os. I dag må spørgsmålet være, hvor glade vi bliver af at høre, at vi skal gøre os til tjenere?

70

Der går let lidt ”Downton Abbey” i det, så ser vi for os, hvordan tjenerne bevæger sig rundt i underetagen som nødvendige, men helst usynlige væsener, der får alting til at fungere for husets familie oppe i stuerne. Men måske skal vi i stedet huske os selv på nogle af de mere myndige associationer til det at tjene.

75 Det kunne være som de dronninger, som vi netop nu fejrer, at være i tjeneste for et land. Jeg kender ikke helt så meget til det engelske kongehus, men her i Danmark, har jeg gennem mit liv set, hvordan Dronning Margrethe udfylder sin plads med stort nærvær, arbejdsomhed, sproglig dygtighed, kreativitet – og ikke mindst med en ydmyghed for sin pligt og opgave, så hun tydeligvis altid gør sig umage med det, hun gør.

80

For disciplene gælder det, at de som tjenere skal forsøge at følge Jesus i at være et lys til frelse for folkene. Også det er en magtfuld tjeneste.

85 ”*Det er lige meget, hvad du bliver – bare du bliver glad*”. Sådan er der mange forældre, der taler med deres børn om fremtiden. Men ikke denne mor. Hun har forventninger til sine børn og til den tjeneste, de søger. Hun forsøger at få dem ind i en tjeneste, der handler om at forsvare de forkastede. De skal forsvare dem, der ikke selv kan mod enhver, som forsøger at forhindre Guds vilje i at ske med dem. Og de skal afsløre ondskaben som en usandhed for Gud.

90

Det er en tjeneste, der har magt. Det er en tjeneste, der har magt til at sætte mennesker fri.

95

Høst

100

Vi fejrer høst i dag. Og høsten er altid en særlig dag fuld af taknemmelighed. Taknemmelighed over igen at kunne mødes her og takke for det, vi har fået i løbet af året, der gået – og takke for det livsgrundlag, vi kan være med til at

105 arbejde for, men ikke kan give os selv.

I mange landsogne fejrer man i disse uger helt konkret, at høsten er kommet i hus. Og i år var den vist rigtig god. Vi glæder os også her i byen - ikke helt så konkret - men det er altid en dag, hvor vi fylder kirken af høstens frugter og varme farver. Og den skønhed og fylde taler sammen med den indre varme og fylde af det, vi gerne vil sige tak for i dag: et lille nyt menneskeliv, kærligheden til vores nærmeste, fællesskaber vi har del i, det vi næres af og de dage, der går og bliver vores.

115 Dagens tekst er måske ikke umiddelbart helt oplagt til en høstgudstjeneste. Men så alligevel: er det ikke også netop det, vi hører om her? Om alt det, vi gives. Om den plads vi får tildelt og hver især må prøve at udfylde så godt, vi kan.

De navnløse kvinder

120

De to brødre i dagens fortælling kaldes Zebedæussønnerne. Det er Jakob og Johannes. Tordensønnerne kaldes de også. Men deres mor glider ind i strømmen af navnløse kvinder i evangelierne, der alene er til stede i kraft af deres kontakt med Jesus.

125

Nogle hævder, at hun hed Salome og var Jomfru Marias søster, men vi kender ikke hendes navn. Vi ved bare, at hun beder Jesus for sine børn, og at hun senere dukker op igen ved korsfæstelse. Her hører vi, at hun ikke kun var en, der skubber sine børn foran sig. Hun var også en af de tre kvinder, der havde fulgt ham fra Galilæa og nu så til på afstand.

130

Helt indtil døden fulgte hun ham. Hun, som hverken fik, hvad hun havde regnet med eller håbet på, fik til gengæld, hvad hun var blevet lovet: lidelse og tjeneste. Frataget alting, selv sit håb, fulgte hun ham og blev et af de første vidner til det mærkeligste håb, der nogensinde er fortalt om. Håbet om, at Gud er med os i lidelsen, i meningsløsheden, i tabet, ja, selv i døden.

135

I dag dukker denne kvindes fortælling op blandt de andre af Bibelens kvinders fortællinger. Som en lille kortfattet grundfortælling om en kvinde, der har mistet alt, men trods tab og savn insisterer på sit liv og sine børns fremtid overfor ham, hun tror på.

140

145 Svaret på, hvorfor lige hun var en af dem, der senere stod ved korset, får vi
aldrig. Her stopper fortællingen. Men det kan være vores håb, at historien om
hendes utrættelige tro og kærlighed også kan være vores, de dage vores egen
ender blindt. Hendes fortælling om tjeneste og pligt – hendes fortælling om et
menneske, som håber alt og tror alt.

150 Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

155 **Kildetype**

Digitalt manuskript

Tags

13. søndag efter trinitatis, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

160 <https://www.dansketaler.dk/tale/mia-rahr-jacobsens-praediken-13-sondag-efter-trinitais>

165

170

175

180